

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemam za avstro-agerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četr leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četr leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četr leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.
Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.
Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnštvo je v Gospodskih ulicah št. 12.
Upravnštvo naj se vlagovljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 5. marca.

Rana na angleškem telesu je Irska. Boj, ki ga bijejo Irči za svoje pravice je bud, prizadejal je Angliji že dosti udarcev. Neugodno upliva na notranja in pa tudi na vnanjo angleško politiko. Irči bi kot slabši del gotovo že bili podlegli, da jih ne podpirajo njih bratje po veri in krvi onostran oceana v Ameriki. Mnogo Ircev je bilo zaradi pomanjkanja prisiljeno poiskati si novo domovino v severni Ameriki. S teškim srcem so ostavili svojo domovino, če tudi zanje ni imela družega, kakor trpljenje. Ker so slabega vajeni, so si v Ameriki, kjer so narodno gospodarske razmere ugodnejši, si kmalu opomogli. Začeli so zbirati pri krajcarji doneske za uboge sestre v domovini in so jih podpirali. To je uzrok da še dosedaj neso omagali Irči v borbi za svoje pravice temveč, da so se že precej približali smotru svojemu.

V tem boji se pa vedno ne poslužujejo Irči le poštenega orožja. Mi seveda tacega njih postopanja ne odobravamo, a si je lahko tolmačimo, če pomislimo, kako so Angleži zatirali ubogi irski narod. Najprej so ga s podmičenjem pripravili ob vse pravice, potem so ga pa začeli izsesavati. Zakup, katerega je moral irski zakupnik plačevati, je bil tako velik, da ni mogel več shajati. Če pa ni plačal, ga je pa angleški lord, ki je lastnik posestva, katerega so si predniki njegovi prisvojili na ne baš pošten način, zapodil. Na tisoče Ircev moral je večkrat celo tudi v zimi tako ostaviti hišo. Zadnje stoletje se je prebivalstvo na zelenem otoku več nego za polovico pomanjšalo in jih je mnogo tisoč za lakoto pomrlo. Da pri tacih okoliščinah Irči iz vse duše sovražijo Angleže, je čisto naravno. Prišlo je tako do raznih umorov, kakor znan umor v Teniksparku v Dublinu, katerega žrtva bila je neka sodnijska osoba.

Irski narodni vodje sami neso odobravali tacega postopanja nekaterih svojih sodeželanov in sam Parnell je je že obsodil. Na angleškem bi pa za vsa taka zlodejstva radi zvalili odgovornost na vodje. Posebno „Times“ so se jako prizadevale, da bi vso krivdo zvrnile na Parnella. Kakor se je sedaj pokazalo, je angleški list delal le za vlado. Na ta

način hotel je pred vsem utrditi stališče Salisburiju. Kakor je znano, moral se je bil umakniti Gladstone, ker je hotel popraviti krivico, ki se godi Ircom. Hotel je deželi dati avtonomijo in tudi narodu pomagati v gospodarskem oziru. Vodja angleških liberalcev dosegel bi že gotovo bil svoj namen, da se mu neso izneverili nekateri liberalci, katere vodita Hartington in Chamberlain.

Agitacija, ki je je Gladstone začel za Irsko ni ostala brez posledic. Njegove ideje se vedno bolj širijo. Res neso pri zadnjih občnih volitvah njegovi pristaši dobili večine. A od tačas se je marsikaj za vlado že na slabše obrnilo. Skoro vsaka dopolnilna volitev izpala je za liberalce ugodno, tako zgublja vlada glas za glasom v zbornici občinarjev. Kdo ve, če bi tako polagoma ne prišla v manjšino, ker bi se jej utegnili izneveriti tudi nekateri poslanci v zbornici. Vez mej unijonističnimi liberalci in konservativci ni baš močna. Vsakako se pa javno mnenje vedno bolj obrača od Salisburija in konservativci imajo dovolj povoda batiti se, da ne pridejo v manjšino pri bodočih občnih volitvah.

„Times“ so hotele vladi pomoči. Ker gre boj pred vsem le za irsko vprašanje, so hotele le počrneti irsko narodno stranko s tem, da so poskusile dokazati, da je Parnell v zvezi z raznimi morilci. Objavile so neka pisma Parnelljeva, iz katerih je bilo res razvidno, da je Parnell v zvezi z morilci. Vodja Ircev je pa takoj izjavil, da so pisma ponarejena. Dognal je stvar tako daleč, da se je izročila vsa zadeva v presojo trem najboljšim sodcem v Angliji. „Times“ so najele celo vrsto advokatov, da bi jim pomagali dobiti to pravdo.

Sprva je za angleški list pravda precej neugodno tekla, a kmalu se je pa drugače obrnila. Vlada angleška je pa listu izročila vse gradivo, ki ga ima, na razpolago. To gradivo pa seveda ni malo, ker ima dosti policijskih agentov na zelenem oboku. To je storila vlada dobro vedoc, da tu ne gre le za „Times“ in Parnella, temveč za čast njeno in obstoj. Če „Times“ zmaga bo dokazano, da na Irskem treba res odločno postopati, ker so vsi irski politiki zlodejci, da je torej vladna brezozirnost opravičena. To bi bil hud udarec za Gladstona, ker bi se mu lahko podtikal, da se

druži z zlodejci. Na avtonomijo Irsko pa ni misliti skoro potem, ker zlodejci se vendar vlada izročiti ne more. „Times“ so za dobro plačilo dobile prič iz Amerike, da so proti Parnellu pričale. Nekaj časa je res stvar že stala tako neugodno za Parneilla, da so vladni listi za gotovo pripovedovali, da bode obsojen.

Njegov zagovornik je vse to lepo mirno gledal. Tako je nazadnje prišla glavna stvar na vrsto, namreč preiskava, če so pisma pristna ali ne. Zaslisan je bil Huoston, ki se je pogajal s Pigottom za ta pisma. Že to pričo je zagovornik tako daleč spravil, da je izpovedala, da Pigotta nema za poštenjaka, ampak za sleparja, in se je celo dala zapeljati, da je rekla, da so morda pisma le ponarejena.

Še huje se je godilo Pigottu, zagovornik mu je dokazal, da je pisma ponaredil, in sicer s tem, da on dela iste napake v govorjenji, kakor so v pismih. Pigott je moral sam nekaj pisati pred sodiščem in videlo se je, da res dela te napake tudi v pisavi. Drugi dan bi bilo imelo zaslišanje Pigotta se nadaljevati, toda ta poštenjak je raježi že bil pobegnil. Sodišče je na predlog Parnellovega zagovornika sklenilo, da ga zapro. Pigott je bežal iz Londona v Pariz, odkoder je pisal sodišču, da so pisma počarjena, in iz Francije pobegnil na Španjasko, kjer se je usmrtil baš ko so ga hoteli zapreti.

Pravda še sedaj ni končana, a lahko si mislimo, da se za angleški list jako neugodno konča. Škodovala bode njega ugledu, pa tudi financijelno ga bode hudo zadela. Sedaj že znašajo stroški 50.000 funfov šterlingov, če ne štejemo tega kar se je izdal za podmičenje prič. Še huje bode pa zadele ta izid vlado samo. Močno bode pa uplivati na bodoče volitve, morda pa se poprej strmoglavi Salisburija. Mnogi poslanci bodo sedaj pač drugače sodili o irskem vprašanju, ko so videli, da imajo Parnell in tovariši njegovi čiste roke. Tako utegne ta pravda biti povod padcu sedanja angleške vlade in mnogo pripomoči, da tudi Irski zasije kmalu lepše solnce svobode.

LISTEK

Pretepin.

(Ruski spisal J. S. Turgenjev, preložil Iv. Gornik.)

IV.

(Dalje.)

Lučkov in Kister ostala sta pri g. Perekatovu do večera. Nekaj novega, nebilega godilo se je Maši v duši; zamišljena neumljivost izobražala se je na njenem obličju. Kretala se je nekako počasneje, zardevala ni o pogledih materinih, — naspotno, sama jih je na videz iskala, prosila jo je na videz. Ves večer kazal je, da je Lučkov nekako boječe zanimanje, a tudi ta boječnost godila je njenemu nedolžnemu samoljubju. Ko sta oba odšla z oblubo, da prideta za nekaj dñij zopet, šla je tiko v svojo sobo in dolgo kakor začujena zrla na okrog. Nenila Makarjevna prišla je k njej, poljubila jo in objela po navadi. Maša odprla je usta, kakor bi hotela govoriti z materjo — a rekla ni niti besede. Hotela se jej je izpovedati, a vedela ni kaj. Tiho plala je v njej duša. Na ponočni mizici ležal je na vodi v čisti časi cvet, katerega je

Lučkov odtrgal. Že v postelji dvignila se je Maša previdno, oprla se ob laket in njeni deviški ustnicu dotaknili sta se tiko belih in svežih listkov . . . .

— No, kaj je? vprašal je drugi dan Kister svojega tovariša: — ali ti ugajajo Perekatovi? Ali sem imel pravo? a? povej!

Lučkov ni odgovoril.

— Ne, povej, povej!

— I, res, ne vem.

— No, dobro!

— Ta . . . kako jo imenujejo . . . Mašenka — nič ni grda.

— No, zdaj vidiš . . . rekel je Kister — in obmolknil.

Čez pet dnij predložil je Lučkov sam Kisterju, da gresta k Perekatovim. On sam ne bi šel k njim; v odsotnosti Fedora Fedoroviča moral bi on voditi pogovor, tega pa ni umel in bal se je.

O drugem prihodu obeh priateljev bila je Maša mnogo prostejša. Radovala se je zdaj na skrivnem, da ni vznemirila mamice z neprošenimi izpovedbami. Avděj zasedel je pred obedom mladega, neizjahanega konja in ne brineč se za njega strmoglave skoke ukrotil ga je popolnoma. Na večer postal je veseljši, norčeval in hohotal se je —

a dasi se je skoro zavedel, vender je napravil hiper, neprijeten utis na Mašo. Ona sama še ni vedela, kako čustvo pravo za pravo je vzbudil v njej Lučkov, a vse, kar se jej na njem nji navelo, prisovala je uplivu nesreč, osamelosti . . .

V.

Prijatelja posečala sta često Perekatove. Počasni Kisterjev postajal je bolj in bolj težaven. Ni se kesal . . . ne, a želel je vsaj okrajšati čas svoje preskušnje. Navezano na Mašo večala se je vsak dan; ona sama bila mu je naklonjena; a biti le posrednik, zaupnik in prijatelj — tak težak, nehvaleden posel! Hladnonaudeni ljudje mnogo razpravljajo o svetosti bolečin, o blaženstvu bolečin . . . a toplemu, priprostemu srcu Kisterjevemu prizadevale neso nikakega blaženstva. Slednji je nekaj, ko je Lučkov že popolnoma oblečen prišel ponj in se je voz že pripeljal na prag, — Fedor Fedorovič na začuvenje priatelja premo izjavil, da ostane doma. Lučkov je prosil, delal se nejevoljnega, jezik se . . . Kister izgovoril se je, da ga glava boli. Lučkov odpravil se je sam.

Pretepin spremenil se je mnogo poslednji čas. Tovariš ostavljal je v miru, z začetniki se ni bratil — in dasi ni razvel duševno, kakor mu je pro-

Govor poslanca g. prof. Šukljeja

v seji državnega zbornice dne 28. februarja 1889.

Visoka zbornica! Najprvo pečati se hočem z razpravami budgetnimi gospodov predgovornikov ter budem skušal njih dokaze vsaj nekoliko ovreči. Prvi mi je v tem g. poslanec dr. Menger, ker modrovanje finančno g. poslanca, ki je uprav pred menoj govoril (dr. Magg), — jaz vsaj oni del nje-gove razprave, ki se tiče proračuna državnega, ne morem drugače imenovati — prepričam v ovršanje z veseljem onim gospodom te (desne) strani visoke zbornice, ki bodo za meno govorili.

Gosp. poslanec dr. Menger je hotel dokazati, da je odsek budgetni, oziroma večina njegova, s posebnim optimizmom priredila promet, da se je hotel le promet olišpati. Izjavljal se je po svoji stari metodi, le s tem razločkom, da je iz umevnih razlogov opustil letos ono ljubko hvalisanje Laške in poziv, da posnemamo vzgled finančne uprave Laške.

Oglejmo si tedaj dokaze, ki jih je navel poslanec Jägerndorfski proti številom odseka budgetnega. Tudi po mojem mnenju ni proračun nič drugač, kakor dvomljiv račun, ter je vsakako treba, da se pretrese ta račun s posebno paznostjo. Treba je pak in poučno je, da se ozremo nazaj v lansko leto.

Ni se zgodilo letos prvikrat, da prireja večina zbornična promet državni. Od leta 1880. jej je že ta naloga. Poglejte vendar račune končne ter jih primerjajte s proračuni in dobili boste ta-le rezultat: Leta 1880. bil je račun končni za 18 milijonov 411.000 gld. manjši od proračuna, — dovolite, da olajšam številjenje, — leta 1881. za 16 milijonov 122.000 gld.; leta 1882. za 30 milijonov 752.000 gld.; leta 1883. za 11 milij. 970.000 gld.; leta 1884. za 8 milijonov 456.000 gld.; leta 1885. pa za 4 milijone 883.000 gld. manjši in leta 1886. imamo zopet prebitek 13 milijonov 977.000 gld.

Na videz zdi se nam seveda leto 1887. izjemno, a to le na videz, pravim! Vzemite, gospoda, prosim Vas, račun končni leta 1887. v roke, ki je vendar tudi sicer v posameznih svojih oddelek zanimiv, in jaz si dovolim „en passant“ zlasti jeden del priporočiti g. poslancu Plener-ju. To je člen 5 v šestem poglavju: „Plača v porabo za skupne zadave državne“. Prepričal se bode na mah, kako neopravičeno je bilo ono lansko očitanje v tem oddeku najvišemu računstvu.

Trdim torej, da so nepovoljni izidi leta 1887. le na videz. Gospoda se pač še spominja, da ni bila vsa vsota potrebščine v postavi finančni, temveč, da se je iz čisto formalnih razlogov precejšen del izpustil. Naznačen je torej v nepreračunjenih izdatkih v končnem računu leta 1887. kredit za uredbe vojaške, vsota 20,923.000 gld.; potem vročilo vsled skupnega računanja za leto 1885., 1,281.000 gld.; potem priklade deželam, občinam in zbornicam trgovinskim za železnice, katere si želi Avstrija na svoj račun, potrebno vsoto 1,558.000 gld. Če torej primerjamo skupno vsoto 23,763.337 gld. z onim navidezno zlim izidom z 14,329.860 gld., tako je brezvomno izid leta 1887. v primeri s proračunom boljši za 14,329.860 gld. S tem sem le hotel do-

rokoval Kister. vspokojil se je v resnici. Njega že preje neso mogli fmenovati osleparjenega človeka — saj ni ničesar videl niti skusil — in zato ni čuda, da je Maša polnila njegove misli. Sicer pa se mu srce ni omehčalo, le žol pomiril se je v njem. Čustva Maše napram njemu bila so čudna.

Gledala mu ni nikdar v obraz, umela ni žnjim pogovarjati se .... Kadar sta morala slučajno ostati sama, postal je Maši od strahu tesno. Zmatrala ga je nenavadnega človeka in bala se ga je, vznemirjala se, domišljevala si, da ga ne razume, da ne zaslužuje njegovega zaupanja; neveselo, težko a neprestano premišljevala je o njem. Nasprotno olajševala jo je prisotnost Kisterjeva in razpolagala k veselosti, dasi je ni niti veselila niti vznemirjala. Žejmogla je govoriti po več ur opiraje se ob njegovo roko kakor ob roko bratovo. Prijateljsko gledala mu je v oko, smejala se žnjim in redko se ga spominjala. V Lučkovu bilo je nekaj zagonetnega za mlado devojko; čutila je, da je njegova duša temna „kakor gozd“ in silila se je, da prodré v ta tajinstveni mrak ... Ravno tako gledajo otroci dolgo v globok kladez, dokler ne užrō slednjič na dnu mirne, črne vode.

Ko je ustupil Lučkov sam v sobo, prestrašila se ga je Maša sprva ... a potem razveselila se je.

kazati, da ni poslanec Menger našel v prešlosti v računih končnih zadnjih let nobenega razloga svojej trditvi, da se je proračun preoptimistično prirejal. Priznavam, da se je morebiti letos inače budgetovalo, vsaj to ni nemogoče.

Gosp. poslanec dr. Menger poprijema najprvo zneske, katere hočem prav kratko navesti.

Pri vojašnini mu ni prav, da se je upisala vsota odsekova. Povem, da je odsek pri vojašnini odpisal 70.000 gld. in da je še toliko zaostalin, da se zbore taka vsota, navzlic novi postavi bojni. — Potem graja, zakaj se je pri žganjanini opustila vsota vladna. Vlada proračunila je 31½ milijona, a odsek računal je 32,375.000 gld., in to zaradi tega, ker misli, da se bode porabili 925.000 htl., a ne 900.000, kakor je računala vlada. Povem Vam po pravici, da bi me razlogi, ki so se uporabili proti temu znesku, ne bili mogli nikakor omajati, da bi ne glasoval za vlado. Le jeden dokaz je nekaj vreden, in sicer to, da so se v začetku leta 1889. našle reči, ki so se ali kasneje obdačile, ali jih sploh ni bilo moč več obdačiti. (Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 5. marca.

„Narodni List“ je v jednih poslednjih številk pisal o **vzajemnosti slovenskej** ter omenjal, koliko škoduje separatizem Slovanom. Če si pa hočemo stvar zboljšati, pa nas takoj sumničijo. Vse se danes presoja le s političnega stališča in duševna slovenska solidarnost se proglaša za panskavizem, če ne celo za panrusizem. V Italiji in Franciji se zmatra za hvalevredno, če se kdo uči ruščino in čita duševne proizvode Slovanov, pri nas te pa že sumničijo, če si kupiš rusko slovnik. Tako se le z deli russkih pisateljev seznanjamо še le iz tujih prevodov. Greh zapadne Evrope je, da vedno sumniči slovenski element.

Tudi letos se baje želje nemških konservativcev še ne bodo spoplile, da bi se uvela **konservativna šola**. Vlada hoče, da se ta stvar zopet odloži do jeseni, ker sedaj čas ni ugoden, da bi se obravnavala v državnem zboru. Nemški konservativci bodo že še morali počakati, kajti sami vlade ne morejo prisiliti, da bi pospeševala rešitev te zadeve, Čehi in Poljaki pa neso nič posebno naudušeni za versko šolo.

Poljska oblastva v **Galiciji** ne postopajo proti Rusinom le v narodnem oziru brezozirno, temveč tudi v verskem. Rusini praznujejo praznike kot unijati hkratu s pravoslavnimi. Poljski zlasti mlajši sodnji uradniki imajo veliko veselje nad tem, če morejo kak praznik povabiti koga k sodišču. Podobne pritožbe čitamo dostikrat v galiških rusinskih listih.

Z **ogersko** ligo patrijotov ne bode nič. Sedaj že poslanci, kateri so se nauduševali za njo, trdijo, da na to niti mislili neso. Opozicija hotela je s tem le Tiszo strašiti, da bi bil bolj prijenljiv, a videla je, da se ministerski predsednik zato niti ne zmeni.

Viranje države.

V **Srbiji** je zadnji čas več poslancev ki dosedaj neso pripadali nobeni stranki, izjavilo, da pristopijo k radikalnej stranki. Radikalci že pridno delajo priprave za volilne agitacije in se nadejajo, da dobe pri novih volitvah za zbornico veliko večino. Če se jim to posreči, se kralj potem ne bode mogel dolgo upirati, da ne bi poklical radikalne vlade.

Zdelo se je, da je že večkrat, da je mej Lučkovim in njim neko nerazumje, da ni umel doslej priložnosti izgovoriti se. Lučkov povedal je uzrok Kisterjeve odsotnosti. Starca izrazila sta svoje sožalje, Maša pa je gledala nezaupno Avdēja in se mučila s pričakovanjem. Po obedu ostala sta sama. Maša sedla je, ne vedoč kaj povedati, za klavir. Njeni prsti pohiteli so boječe in trepetajo po tipkah. Obstajala je neprenehoma in čakala prve besede ... Lučkov ni razumel in ne ljubil godbe. Maša jela je govoriti ž njim o Rossiniju (Rossini je baš tedaj prihajal v modo), o Mozartu ... Avdēj Ivanovič odgovarjal je: „da, ne, kaže se, krasno“ — in ničesar več. Maša zaigrala je sijajno varijacijo na Rossinijev temu. Lučkov je poslušal, poslušal ... in ko se je slednjič ona obrnila nanj, izražal je njegov obraz tako odkritosrčno dolgočasnost, da je Maša takoj skočila po konci in zaloputnila klavir. Stopila je k oknu in dolgo gledala na vrt. Lučkov ni se ganil z mesta in vedno molčal. Strah nastopal je mesto nestrpnosti v duši Mašini. „Kaj je? mislila je; „neče... ali ne moreš?“ Vrsta bati se bila je na Lučkovu. Čutil je zopet obično, mučno nezaupnost; jezik se je želil ... „Vrag me je prisilil, da se zvezem z devojko,“ mrmral je sam za se ... In kako lahko bilo je v tem hipu ganiti srce Ma-

Nedavno je minulo leto, odkar je začel izhajati **bulgarski** opozicijski list „Narodna prava“. Pri tej priliki je objavil članek, v katerem toži, da se v Bolgariji zatira tiskovna svoboda. Pet urednikov tega lista je že zaprtih, v kratkem zapro še šestega. Potem pa list hudo napada sedanjo vlado, ki se vzdržuje le s tem, da se je zavezala s Cankovci. Stambulov vsacega preganja, kdor ne trobi v njegov rog. Vladi očita, da ni nič storila, da bi dobila potreben novega kneza in da Koburžanu spodkopava stališče. Iz vsega članka se pa vidi, da bi Radoslavovci, katerih organ je ta list, radi prilezli ne kmrljo, zato pa napadajo sedanjo vlado. Očitali Stambulovu, da premalo stori, da bi vlasti priznale Koburžana, je naravnost smešno, vsaj vsakove se da ga Rusija ne prizna za nobeno ceno. V tem oziru bi tudi Radoslavov ne bil srečnejši od Stambulova. Vidi se, da bolgarsko opozicijo vodijo ravno tako sebični oziri kakor vlado. O kakem sporaz umljenju z Rusijo se v tem članku nič ne omenja. Pisava je pa tako brezozirna, da je lahko bolgarska opozicija preverjena, da bi se v marsikake drugej evropskej državi kak stranki dosti bolje ne godilo, ko bi tako napadala vlado. Mi gotovo nesmo za Stambulova, a tudi za Radoslavova in pristaše njegove se ne moremo nauduševati.

V **Italiji** se je moral naprositi Crispija, da sestavi novo vlado, ker nekdo drugi še nema toliko pristašev v zbornici. Kakor na Francoskem, je tudi v Italiji mnogo frakcij, ki lahko vržejo vlado, kadar se združijo, a nobena sama ni sposobna sestaviti nove vlade.

Dopisi.

Iz **Slovenske Bistrike** 3. marca, [Izv. dop.] Stara prislovica pravi, „da vrč leze tako dolgo k studencu, dokler se ne ubije.“ Istinost te prislovice čuti se tudi v Slovenski Bistrici. Ako si v prejšnjih časih prišel v to idilično mesto in ako so ti viteški „purgarji“ zavohali, da si Slovence, hajd bilo jih je kmalu 5—6 takih „poštencov“ bliže tebe; začeli so te psovati „windischer H...“ i. t. d. in kar je več jednacih psov. Ako si poznal jednega ali drugega ter ga šel tožit, dobil je zatoženec, ki potrebno število svedokov, ki so pričali, da on ni nič razjaljivega rek, da je nasprotno tožnik zabavljati in hujskati jel; in zmeraj ali večinoma je bil tudi tožnik obsojen, tak „Ehrenmann“ pa oproščen. Dubovnikom neso skazovali drugih časti, nego te, da so jim na ulici prav pobalinsko jezik in dolge nosove kazali ali pa jih — javno pljuvali; in vse to brez kazni; kajti vsaka tožba o takej razjalitvi bi bila brez uspeha. To je vsak uvidel, ki je bil v dotičnem položaju.

Da so potem takem ljudje kakor znani rodom Ljudevit Kresnik iz Črešnice in drugi po krievem in po laži morali po ječah tavati, se umeje samo ob sebi. Krive priče so dovoljevale takim poštencem zmerom svobodo in če je kak objektiven sodnik — poskušal resnici in pravici zadostiti in ji do zmage pomagati, kaj mu je pomagalo vse pričadevanje. Ti poštenci so pri belem dnevu poučevali in mitili priče, kako naj govore pri sodniji; jednim so lupeži za plotom sedeči oblubovali nagrade za krivo pričevanje, drugim so grozili, tretjim se laskali, četrtem oblubovali službe i. t. d. Kaj čuda, ako je potem vse bilo — ustavljen? Državnemu pravdniku se ni moglo očitati, da se ni

šino! Karkoli bi bil rek, da je hipu tak nenavaden in čuden človek, kakeršnega je zmatrala Lučkova — vse bi bila razumela, vse odpustila, vse verovala ... A to težko, neumno molčanje! Solze dosade pričakovale so se jej v očeh. „Ako se neče razkriti, ako res nesem vredna njegovega zaupanja, čemu potem hodi k nam? Ali ga morda ne znam napeljati, da bi se izpovedal?“ ... In brzo se je obrnila ter ga tako vprašajoče tako trdo pogledala, da ni mogel razumeti njenega pogleda, ni mogel daje molčati ...

— Marija Sergjevna, izgovoril je jecljaje: — jaz ... pri meni ... jaz vam moram nekaj povediti ...

— Govorite! rekla je hitro Maša.

Lučkov ozrl se je neodločno.

— Zdaj ne morem ...

— Čemu ne?

— Govoril bi rad z zvami na samem ...

— Saj sva zdaj sama.

— Da ... a ... tukaj v hiši ...

Maša bila je v zadregi ... „Ako mu odrečem“, mislila je: „potem je vse končano ...“ Radovednost pogubila je Evo ...

— Vaših mislij sem, rekla je slednjič.

(Dalje prih.)

držal strogo načela „quod non est in actis, non est in mundo“.

No, časi so se nekaj na bolje obrnili; osobje se je nekaj spremenilo; in glejte, kake posledice ima to? Največ teh klativitezov in pustolovev je bilo takih, o kojih velja Goethejev izrek: „arm am Beutel, krank am Herzen. Slednja lastnost jim je ostala, svoji mošnjici pa so pri mastnih službah — deloma tudi po defravdacijski, kmalu pomagali na noge. Nekateri so v kratkem času obogateli, drugi se rešili vsaj dolgov.

Dva najhujših pa je zadela včeraj — žaslužena plača. Glasoviti Fran Sorschak in Raswoschegg sta bila včeraj bliskoma radi najpodlejšega zločina pod kjuč djana; poslednjega so sicer kmalu izpušteli, a prvega z žandarji odgnali v Celje. Storila sta veliko goljufijo, vsled katere bi se g. Ljudeviku Kresniku, kateremu bi moral Fran Sorschak plačati nad 1200 gld. zavoljo ječe, ki jo je Ljud. Kresnik po nedolžnem prestal, izjalovila vsa terjatev. Fr. Sorschak je tisti siloviti in predzni nemškutar, kateri je pri vseh volitvah bil glavni hujškač proti narodnjakom. Pred 6 leti ga je L. Kresnik bil tožil zarad zločina razžalitve cesarja, Sorschak je podmitil priče in Kresnik je bil obsojen po nedolžnem na 8 mesecev ječe zaradi obrekovanja. Ko je kazen prestal, ni miroval, dokler ni dokazal, da je Sorschak priče bil podmitil. Porotniki so zdaj res Sorschaka spoznali krvim, a Celjko okrožno sodišče ga ni obsodilo v nobeno kazen. Kresnik se je potem boril, da mu mora stroške itd. povrniti Sorschak. Najvišje sodišče je res pripoznalo, da mora Sorschak plačati Kresniku 1200 gld. Da bi se temu izognil, počel je Sorschak take nepoštenosti, ki so ga zdaj spravile pod ključ. Kak izid bo stvar imela, se še ne dá povedati. A vrabiči na strehah že čivkajo, da bodo še više glave kaj čutiti morale, ako se tema dvema kaj človeškega pri peti. In skoro ne po krivici. „Svaka sila do vremena“, in ta dva bosta si mislila: „Solamen est socios habuisse malorum“ in bosta marsikaj — izpovedala.

In videli bodo, če bode nekojim zakulisarjem kaj pomagalo, da se zdaj po noči okolo zidov kake posamne hišice vlačijo — kakor da so že stigmatizovani — in poučujejo priče, — kakó da naj pred sodnijo govoré. — Vsake oči dobé svojega slikarja in tudi ti dogodki bodo našli svojega — zgodovinarja.

Iz Št. Petra na Notranjskem, 4. marca. [Izv. dop.] Telovadno društvo „Ljubljanski Sokol“ hoče si v kratkem graditi svoj lastni dom. Mislim, da ga ni rodoljuba na Slovenskem, da mu ne bi bilo znano to društvo, bodisi od največjega gospoda do najpriprostejšega kmeta. Komu neso znane zasluge „Ljubljanskega Sokola“, ki si jih je pridobil med narodom slovenskim, komu ni znano, koliko je „Sokol“ deloval za razvoj milega našega slovenskega naroda? Zato pa „Ljubljanski Sokol“ res zasljuje, da mu mi po deželi malo povrnemo, kajti, kjer so se vršile večje veselice po Slovenskem, go tovo so „Sokolci“ v svojih rudečih srajcach iz bele Ljubljane tja prihiteli in veselico povzdignili. Torej rodoljubi slovenski, sedaj imamo priliko pokazati, da tudi mi vemo ceniti zasluge „Sokolov“, to pa s tem, da pripomorem k „Sokolskemu domu“ in da vsak nekoliko žrtvujemo zanj.

Kot prvi pokazali smo se mi Šentpeterski rodoljubi, ter priedili malo veselico dne 28. p. m. na korist „Sokolskemu domu“, napovedano v go stilni pri „Reškem mestu“ g. A. Lavrenčiča. Zaradi bolezni v istej hiši morala se je veselica vršiti drugej in sicer v hotelu pri „Juž. kolodvoru“ gosp. J. Hafnerja, kateremu bodi naјsrčnejša zahvala izrečena, ker je prostore brezplačno prepustil.

Veselico počastili so večinoma vsi tukajšnji rodoljubi izmisi par gospodov, najbolj nas je pa to veselilo, da je k veselici prišlo tudi precejšnje število Nemcev, kateri so s tem pokazali, da nam nikakor ne nasprotujejo. Na veselici videli smo tudi g. I. Hribarja iz Ljubljane, kateri je nalašč prišel semkaj. Obžalovali pa smo, da izmisi Šentpetercev nesmo videli nobenega drugega Pivčana, pač pa nekaj Postojincev.

Prava misel napotila je nas Šentpeterske rodo ljube, da smo priedili veselico na korist „Sokolskemu domu“ in blizu tako glasil se je tudi pozdrav g. Venturina, ki je nazdravil vse navzoče, ki so se zbrali isti večer v dvorani „Pri južnem kolodvoru“. Po pozdravu nastopili so pevci ter čveterospev „Tičica gozdna“ kaj izborni zapeli.

Plačilo njihovo bila je burna pohvala in ploskanje. Deklamacija „Prolog o petindvajsetletnici Sokola“ deklamovala je gospica Špilarjeva kaj izvrstno in pričakovati smemo, da bodo v kratkem izvrstno deklamovalo mej seboj imeli, saj je gospica pri prvem svojem nastopu pokazala, da ima vse potrebne lastnosti v obilnej meri.

Najzanimivejša točka bila je pa „Irene“ sviranje na citre in gg. Lavrenčič in Zalaznik izvršila sta svojo nalogu umetniški.

„Pesen“ zapel nam je moški zbor, a ni šlo prav gladko. Uzrok je bil menda ta, da so pevci premašali vaj imeli. Veselico zaključili smo s plesom, kateri je trajal skoro do ranega jutra. S to veselico smo se ločili za letošnji pust obetajoč si pa drugo leto! Na svidenje!

Iz Belokrajinje, 2. marca. [Izv. dop.] Tedaj so izvoljeni, hm! Lepa beseda „izvoljeni“, — Kako ne? Saj že sveto pismo pravi: „Dosti jih je poklicanib, ali malo jih je izvolenih.“ Ude belokrajskega okrajnega šolskega sveta namreč menimo, da so za prihodnjo šestletno dobo izvoljeni. Mnogo časa je šest let, posebno če se pomisli, kako v zdanjem času vse hiti, zamjeno in zanemarjeno nadomestiti in popraviti. Zato se tudi mi trdno nadejamo, da bo novi šolski svet vse zakasnjeni nadomestil, napačno odstranil in z dobrim, naravnim in koristnim zamenil. O novih šolskih poslopijih smo že poprej jedenkrat govorili, da so lepa, prostorna in prikladno prirejena.

Povprečno imamo tudi sposobne učitelje in učiteljice, polne dobrega narodnega duha, marljive, umne in skrbne. Umeva se samo ob sebi, da se pouk v slovenskem jeziku vrši, zato pa je nepravilnost, če se pri okrajnem šolskem svetu, ki ima pod seboj le slovenske učilnice, v nemškevje jeziku uraduje, kar bi se morallo s slovenščino, posebno zdaj zameniti, ko so vsi udje za slovenščino vneti. Seveda bi se jim to le tedaj popolnoma posrečilo, ko bi tudi visoki c. kr. deželni šolski svet v Ljubljani slovenski dopisoval. Če se ne bo zdaj to storilo, kdaj se pa vendar misli storiti — vsaj ne bomo od Nemcev ali nemškutarjev kaj tacega pričakovali?

Storiti se pa mora, sicer so vse naše težnje polovičarske in prazne.

Domäče stvari.

— (Gospod Josip Gorup), veletržec na Reki itd., je bil danes pri občinski seji izvoljen častnim občanom občine Trnovo.

— (Za „Sokolski dom“) daroval je duhovnik, ki neče, da bi bil imenovan, 5 gl. in trgovec gospod Fran Trček v Ljubljani 10 gold. „Vivant sequentes!“

— (Na Slapu v Vipavi) umrl je tamošnji kurat gosp. Matej Koder v 69. l. dobe svoje za plučnico. V miru počivaj!

— (V Radovljici) umrl je preteklo soboto znani kipar g. Janez Vurnik, porojen 1819. v Stari Osilnici. Vurnik bil je kot kipar na glasu, delal je dobró in cenó. Lahka mu zemljica!

— („Brusa“) 5. številka izšla je danes, kako dovitpna in polna humorja.

— (Slovenski klub na Dunaju) ima svoj šesti večer v soboto dne 9. marca t. l. v restauraciji „Zur goldenen Kugel“ I Am Hof št. 10 mezzanin.

— Čital bode g. dr. K. Strekelj: „O českih narodnih pesnih.“ — Začetek ob osmi uri. — S tem vabijo se na Dunaji bivajoči Slovenci, da se udeležé v obilnem številu tega večera.

— („Vrtec. Časopis s podobami za slovensko mladino“) ima v 3. številki nastopno vsebino: Naročilo. (Janko Barlè.) — Prve vijolice. Zrno kakor kokošje jajce. (Spisal grof Leo Tolstoj; z ruskega preložil J. Barlè.) — Lastovke. (Janko Barlè.) — Deteta zlate sanje. (Milan Šašelj.) — Lepa knjiga. — Šaljiv dvoboje. — Vzpomlad življenja. — Kurent. — Listje in cvetje.

— (Premembra v posesti.) Hišo stev. 7. na Starem trgu, katero je nekdaj g. Pohlova volila mestnim revežem in je bila pozneje v posesti usnjara Šarabona, kupil je od sedanjega posestnika g. Janeza Zormana g. Seunig, trgovec z usjem in posestnik Idrijanovega gradu (Rosenbüchel) za 16.000 gld.

— (Volitve) V Slavini na Notranjskem je bil izvoljen župan g. Fran Černič, svetovalci gg. Anton Kržaj, Jakob Kristan, Jakob Ogrizek in Anton Ambrož. V Spodnji Idriji so bili izvoljeni županom gosp. Andrej Svetličič,

svetovalci gg. Fran Mikuš, Andrej Rupnik in Matej Kavčič.

— (Iz pred porotnega sodišča.) Izredno hud pretepn, človek, katerega se je bala vsa okolica, 29letni Jože Resman, delavec v papirnici v Vevčah, stal je včeraj pred porotniki. Resman bil je razsajač prve vrste, suval je celo vodjo papirnice v Vevčah in ko je poslednji v sled tega narocil poslovodji, naj Resmana iz službe odpusti, si poslovodja tega ni upal, ker se je Resmana bal. Tako ostal je Resman, dasi je že večkrat bil kaznovan (jedenkrat na 5 let, jedenkrat na 1 leto mnogokrat pa po več mesecev teške ječe) do zadnjega v službi v papirnici. Resman nosil je vedno sekirico pri sebi ter bil tako surov, da se je s poslednjim ubojem celo bahal. Sozatoženec, Štefan Zupančič z Janjč in Jakob Medija iz Dobrunja, sta žrtvi njegove zapeljivosti, ker ja je on pregovoril, da so dne 29. januvarja šli v Sostro, kjer je bilo ženitovanje. Ondu je Resman takoj izval poboj. Franceta Ovna udaril je s sekiro po glavi, Zupančič in Medija sta ga pa jeden z gnojnimi vilami, drugi z ročico bila po glavi in Ovna dobil je 7 smrtnih ran. Resman je bil že prej, dne 1. novembra brez vsacega povoda Jožef Primca, prišedšega iz Auerjeve gostilne v Slapih na stran, s sekiro udaril po glavi, da Primc še danes leži in bude teško kdaj okreval. Izvršivši napad Primca šel je v tovarniško gostilno v Velčah in rekel žandarmerijskemu načelniku: No sedaj so zopet jednega ubili, zdaj pa le zopet mene iščite! Zatoženi Resman oboje dejanje odločno taji in se zagovarja tako surovo in odurno, da so porotniki in poslušalci, katerih je bilo baš iz Velč in Kašlja mnogo, kar osupeli in da je g. predsednik često karal razgrajalca. Sozatožen Jakob Medija tudi taji, Štefan Zupančič pa priznava svojo krivdo. Do 20 prič potrdilo je zatožencev krivdo. Porotniki (načelnik g. Bizjak) potrdili so ob 8 uri zvečer jednoglasno vse vprašanja. Jož. Resman bil je vsled tega zaradi budodelstva uboja in teške telesne poškodbe obsojen na 8 let teške ječe, Štefan Zupančič zaradi teške telesne poškodbe na 15 mesecev teške ječe, Jakob Medija zaradi uboja na dve leti teške ječe, poostrene pri vseh treh s postom in temnico. Resman je na vprašanje predsednikovo odgovoril, da je nedolžen in da tako tožbe ne vsprijme, sozatoženca sta se pa s kaznijo zadovoljila in jo takoj nastopila. —

Pri večerni obravnavi, trajajoči do 1/10. uro, bil je zatožen bivši poštni potem vladni, sedaj umirovljeni uradnik R. Jeschenagg hudodelstva uradnega poneverjenja. Mož je dopolnil 5 gimnazijskih razredov, potem pri vlasti služboval več let, sedaj pa je umirovljen s 625 gld. na leto. A le malo umirovne uživa sam. Svoji ženi, s katero se je lotil, plačuje po 15 gld. na mesec, preostanek pa pobero upniki, ki so mu v njegovi bedi za ogromne obresti posodili denarja. Gospod predsednik čital je dolgo vrsto upnikov, katere more zatožnec poplačevati s skromno svojo mirovnino. Bilo jih je toliko, da bi Jeschenagg moral doseči pač Metuzalemonovo starost, predno bo vse poravnano. Ker je gospod predsednik javno čital imena teh poštenjakov, ki za jeden gol dinar posojila jemljo po 10 kr. obresti na mesec, bi lahko naveli imena vseh teh oderuhov, a pridružujemo si to za drug čas in takrat se bodo zabeležena imena teh pijavk pribila na javni oder, da je bode občinstvo spoznalo. Jeschenagg je kot varuh mladoletne hčerke svoje sorodnice od nezakonskega očeta prejel nekaj nad 100 gld. Ker so ga upniki, med njimi v prvi vrsti žežuske (hišne posestnice) zelo pestili, zapravil je ves denar svoji poškodovani varovanki pa že pred 8 leti obljudil, da poplača vse, česar pa seveda zaradi oderuhov in oderuhinj ni mogel storiti. Porotniki so z 9 proti 3 glasom krivdo zanikal in zatoženec bil je oproščen. Ta obravnava je pokazala, da se navzlic oderuhovmu zakonu v Ljubljani oderuščo še vedno goji in da cveté tako bujno, da je poslušalca kar groza.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 5. marca. (Oficijalno). Cesar izročil brigadnemu poveljniku, generalnemu majorju Bolfrasu pl. Ahnenburg vodstvo najvišje vojaške pisarne.

Kolonj 5. marca. „Kölner Zeitg.“ javlja: Iz obravnave mej kraljem srbskim in Ristićem se je pokazalo, da bode Ristić v popolni zvestobi do kralja poslove vodil, notranji mir vzdržaval, na zvunaj pa tiral dosedanjo, na Avstro-

Ogersko naslanjajočo se politiko, kar je tem veselje, ker se bode srbski kralj zaradi slabega zdravja v kratkem za dlje časa odtegnil vsem vladnim opravilom.

Washington 5. marca. Novega predsednika poročilo priporoča razsodišče za rešitev mejnarodnih vprašanj.

Razne vesti.

* (Umril je v Parizu Viktor Mjaskovski), sotrudnik časopisov „Journal des Débats“, „Constitutionelle“ in „Journal de St Pétersburg“. Pokojnik je bil rojen v Varšavi in je bil v šestem desetletju ravnatelj v Varšavskej centralnej palati; potem je služil v Peterburgu kot državni tajnik za kraljestvo Poljsko. V Peterburgu je 1860. l. izdal veliko literarno delo narodno-gospodarske vsebine z naslovom „De crédit foncier et de son avenir en Russie“, ki je svoj čas bilo obrnilo na se pozornost ruskih ekonomikov. Ko je stopil v pokoj, bavil se je s časnikarstvom, pisal v „Journal de St. Pétersburg“ in francoske in belgijske časnike. Poslednja leta živel je v Parizu in prevel v francoščino Krimskie sonete poljskega pesnika Mickievicza.

* (Češki list „Osvěta“) objavil je kako zanimiv spis o poljskem slikarstvu. Pisatelj članka nam živo riše velik razvoj slikarstva na Poljskem.

* (San řecká Bolgarija) imenoval se bude list, ki bode začel izhajati v Sofiji. Namen temu listu bode delati za združenje Makedonije z Bolgarijo. V Plovdivu izšla je že knjižura „Makedonsko vprašanje“, ki se bavi s to zadevo. V Sofiji je pred nekaj časom že izhajal „Makedonski glas“, kateremu je bil jednak smoter.

* (Samoumora) Gospica Avgusta Possanner pl. Ehrenthal skočila je 1. t. m. ob polu osmih zjutraj iz okna svojega stanovanja v 4. nadstropji v ulicah Weihburg na Dunaji na dvorišče in se ubila. Nesrečnica bila je nekda že tri dni tako žalostna in je najbrže blaznost dala povod samoumoru. Samomorilka bila je imejiteljica prejšnjega Fröhlichovega dekliškega zavoda. — V Požunu se je pa 2. t. m. zvečer ustrelil s samokresom na čelnik v konkurzu se nahajajoče usnjarske tvrdke, Josip Kolman, kateri je Dunajčanom dolžan več nego 30 000 gld.

Vabilo.

Gospodje pevci naj izvolijo gotovo priti polnoštevilno k pevski vaji v četrtek dne 7. t. m., ker bode prva postna beseda že v nedeljo 24. marca.

Čitalniški pevski odbor.

Za vnanjo porabo. Pri protinu in trganji, bollečinah po udih in vsakovrstnih unetjih pokazalo so je posebno uspešno Mollovo „Francosko žganje“. Stekleница stane 90 kr. Vsaki dan ga razpošilja po poštnem po vzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaju, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečeno Mollovo preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom.

12 (55-2)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuji:

4. marca.

Pri Maliči: Wind, Rossi, Böcker z Dunaja. — Haring iz Celja. — Killian iz Judendorfa. — Carl iz Grada. — Pri Slonu: Pulzer z Ogrskega. — Barkany iz Budimpešte. — Rissmaul iz Ljubljane. — Lackenbacher iz Verocza. — Magenstein z Dunaja. — Novak iz Brna. — Tollazzi iz Logatca.

Pri južnem kolodvoru: Lušin iz Zagreba. — Blau z Reke. — Rakuc iz Pariza.

Pri bavarskem dvoru: Trinove iz Celja.

Umrli so v Ljubljani:

4. marca: Adela Rumpel, glasovirarjeva hči, 4 leta, Emonška cesta št. 6, za vnetjem možganov.

5. marca: Marija Marzelly, pivovarjeva hči, 1 mes., Stari trg št. 5, za vnetjem sapnika.

V deželnej bolnici:

3. marca: Urša Kopač, gostija, 68 let, za jetiko.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Močina v mm.
4. marca	7. zjutraj	735.6 mm.	— 3.8° C	sl. svz.	obl.	0.00 mm.
	2. popol.	736.4 mm.	2.4° C	sl. vzh.	obl.	
	9. zvečer	738.3 mm.	— 1.2° C	sl. vzh.	obl.	

Srednja temperatura — 0.9°, za 3.2° pod normalom.

Dunajska borza

dné 5 marca t. l.

(Izvirno teleografsko poročilo.)

	včeraj	—	danes
Papirna renta	gld. 83.70	—	gld. 83.70
Srebrna renta	84.05	—	84.10
Zlata renta	111.45	—	111.60
5% maronna renta	99.70	—	99.65
Akcije narodne banke	886.—	—	886.—
Kreditne akcije	305.25	—	304.50
London	121.30	—	121.35
Srebro	—	—	—
Napol.	9.58	—	9.58
C. kr. cekini	5.68	—	5.68
Nemške marke	59.22½	—	59.27½
4% državne srečke iz 1. 1854	250 gld.	138 gld.	75 kr.
Državne srečke iz 1. 1864	100 "	181 "	50 "
Ogerska zlata renta 4%	—	101 "	95 "
Ogerska papirna renta 5%	—	94 "	30 "
5% štajerske zemljische odvez. oblig.	104 "	75 "	75 "
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	124 "	25 "
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi	—	121 "	50 "
Kreditne srečke	100 gld.	185 "	75 "
Budolfove srečke	10 "	22 "	—
Akcije anglo-avstr. banke	120 "	133 "	80 "
Tramway-društ. velj. 170 gld. a v.	—	—	—

Razprodaja

iz Avgusta Spoljariča konkursne mase.

Ker je c. kr. deželno sodišče v Ljubljani potrdilo mojo ponudbo, morem prodati vse specerijsko blago pod sedaj navadno ceno, in sicer: slador po 36 kr., petrolej po 20 kr. kilo, ravno tako tudi lepo kavo, velefini Jamajka-rum, fini čaj, riž itd. itd. po najnižjih cenah. — Za mnogobrojni obisk se priporoča

Ferdinand Plautz,

Ljubljana, Emonska cesta.

(160-2)

DR. VALENTINA ZARNIKA
ZBRANI SPISI.
I. ZVEZEK:
PRIPOVEDNI SPISI.
UREDIL
IVAN ŽELEZNIKAR.

Vsebina: Životopis dr. Valentina Zarnika. — Ura bije, človeka pa ni! — Maščevanje usode. — Razni spisi: Iz državnega zborna. — Pisma slovenskega turista.

Knjižica je tako elegantno, po najnovještem uzorci in res krasno vezana. — Utisnena je na sprednji strani podoba dr. Zarnika v zlatu in pridejan tudi njegov lastnoroden podpis. — Cena knjižice je 1 gld., s pošto 5 kr. več. — Dobiti je v „NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Dragotin Hribar.

Prodajalnica

za trgovca

se daje v najem v Šmariji pri Jelšah, lepem trgu ob velikej cesti mej Celjem in Statino, s sedežem c. kr. okrajne sodnije, davkarije in drugih uradov. — Pogoje naznani lastnik. — Oglasli naj se poštejo pod napisom: A. T. poste restante v Šmariji pri Jelšah (St. Marein bei Erlachstein). (164-2)

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi po znižani ceni.

1. zvezek: Deseti brat. Roman.

2. zvezek: I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodbine. — II. Spomini na deda. Pravljice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovencea ali črtice iz mojega življenja.

3. zvezek: I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovsko reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Urban Smukova ženitev. Humoristična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlóvska sodba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodbine.

4. zvezek: I. Tihtapece. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojnine. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.

5. zvezek: I. Heč mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin kmetskega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.

6. zvezek: I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčja pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojim se te. Zgodovinska povest. — V. Ponarejeni bankovci. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoril delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja ročičnega agitatorja.

7. zvezek: I. Lepa Vida. Roman. — II. Ivan Erarem Tatembah. Izvirni historični roman iz sedemnajstega veka slovenske zgodovine.

Dijaki
dobivajo Jurčičeve
„Zbrane spise“ po
50 kr. izvod, ako
si naročē skupno
najmanj deset iz-
vodov.

Prodajajo se v

„NARODNI TISKARNI“
v Ljubljani,
Gospodske ulice 12.

Gospodske ulice 12.

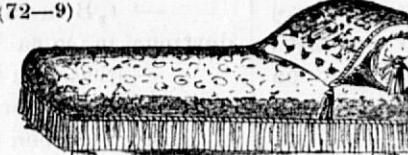
ANTON OBREZA

v Ljubljani, Šlemburgova ulica št. 4.

Tapecirar in dekorater.

Tapecirar in dekorater.

(72-9)

pporoca okusno in trdno narejene zimnice, modroce na peresih, divane, stole, otomane, garniture za salone, jedilne sobe in spalnice; dekoracije za sobe, dvorane in cerkve. — Moj delo in blago, katero rabim, je pripozno dobro in brezhibno, kar go to priča moja razstava v Rudolfiumu, in stojim z ozirom na uizke moj ilustrovani cenik in uzorec blaga, kar razpošiljam zaston in franko.

ZBIRKA
DOMAČIH ZDRAVIL,
kakor jih rabi slovenski narod.

S poljudnim opisom človeškega telesa.

Izdal in založil Dragotin Hribar.

Odobril br. Edvard Benedičič, nadzdravnik usmiljenih bratov v Št. Vidu na Koroškem.

Ta slovenskemu narodu zelo koristna knjižica dobiti je v „NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani, Gospodske ulice št. 12. — Stane 40 kr., po pošti 45 kr.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.